

ת"פ 3951/03/22 - מדינת ישראל נגד חמיס אבו נאב

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט אברהם רובין
ת"פ 3951-03-22 מדינת ישראל נ' אבו נאב

בעניין:	המאשימה	מדינת ישראל
	נגד	
	הנאשם	חמיס אבו נאב

גזר דין

1. העבירות בהן הורשע הנאשם

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של נשיאת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

על-פי האמור בכתב האישום המתוקן, ביום 13.2.22 התגלע סכסוך בין בן דודו של הנאשם (מג'די), לבין המתלון, במהלכו התקוטטו השניים עד שהפרידו ביניהם. בהמשך אותו הערב התבקש הנאשם על-ידי אדם אחר, שזהותו איננה ידועה למאשימה, להתלוות אליו בנסיעה על קטנוע, זאת לאחר שאותו אחר גמל בלבו להגיע לבית משפחת המתלון כדי לירות באוויר ובכך לאיים עליה. בשעה 20:16 הגיעו הנאשם והאחר סמוך לבית המתלון כשהאחר נוהג בקטנוע כשברשותו אקדח, והנאשם יושב מאחוריו. האחר עצר את הקטנוע סמוך לגדר ביתם של המתלון ומשפחתו, וירה מהאקדח באוויר כ-8 כדורים במטרה לאיים ולהפחיד את המתלון ובני משפחתו. בהמשך לכך נמלטו הנאשם והאחר מהמקום על גבי הקטנוע, בעוד המתלון ובני משפחתו רודפים אחריהם. בשלב מסוים העביר האחר, שנהג בקטנוע, לנאשם את האקדח. בשעה 20:20 ירד הנאשם מהקטנוע אשר המשיך בנסיעה בלעדיו. הנאשם החל להימלט רגלית מהמקום כשברשותו האקדח. המתלון הבחין בנאשם וחשד בו כמי שירה על ביתו, ואז ברח הנאשם לעבר בית משפחת עטון. כאשר הגיעה המשטרה למקום הסתיר הנאשם את האקדח בתחתית הספה, זאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. בסופו של דבר האקדח נתפס.

2. תסקיר שירות המבחן

הנאשם יליד 12.9.00, כך שבזמן ביצוע העבירה הוא היה בן 21.5. עד למעצרו ניהל הנאשם חיים נורמטיביים ולא היה מעורב בפלילים. הנאשם למד בבית הספר עד כיתה י' ומאז ועד מעצרו הוא עבד, תחילה בעבודות מזדמנות ולאחר מכן כפועל ניקיון בבית מלון. לפני כשנה התארס הנאשם ברם חתונתו נדחתה בשל מעצרו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם הציג בפניו רושם חייוני (פסאדה) חיובי, והתקשה להתבונן באופן מעמיק על אופן פעולתו באירוע. כמו כן התרשם שירות המבחן מפער שקיים בין התייחסות הנאשם לנסיבות מעצרו וביצוע עבירות, לבין תיאורו את עצמו באופן חיובי. יחד עם זאת שירות המבחן התרשם שהנאשם מכה על חטא ביחס למעורבותו באירוע.

הנאשם התקשה להסתגל לתנאי המעצר, שהוא הראשון בחייו. הנאשם תיאר תחושה של תסכול וחוסר אונים בעקבות מעצרו, וכן תחושת בושה מפני משפחתו וחשש לגבי השלכת מעצרו על עתידו. שירות המבחן סבור כי אישיותו של הנאשם מתאפיינת בחוסר בשלות שנובע בין היתר מגילו הצעיר, וכי הנאשם מתקשה להפעיל שיקול דעת בוגר ואחראי, להבין את הסיכונים האפשריים שיש בבחירותיו ואת המחירים שהוא עלול לשלם בגין התנהלותו. לצד זאת התרשם שירות המבחן, כי הנאשם נעדר מעורבות שולית קודמת בכלל, ובאירועי אלימות בפרט. מדובר בנאשם שגדל בסביבה משפחתית נורמטיבית, תפקד באופן תקין עד מעצרו, ומביע כיום שאיפות נורמטיביות לעתיד. שירות המבחן סבור כי מעורבותו של הנאשם בעבירות בהן הוא הורשע מהווה חריג בחייו. שירות המבחן לא התרשם מקיומם של דפוסי עברייניים באישיותו של הנאשם, ולהערכת שירות המבחן המעצר וההליכים המשפטיים מהווים גורמים מרתיעים מבחינת הנאשם. על בסיס האמור, ולאחר שיחה עם המתלונן אשר טען כי הסכסוך בין הצדדים עדיין פעיל, אם כי יודגש שאת הנאשם הוא איננו מכיר באופן אישי, סבור שירות המבחן כי קיימת מסוכנות בינונית - נמוכה להישנות ביצוע עבירות אלימות על ידי הנאשם, וכי גם החומרה הצפויה אם וככל שיבוצעו עבירות נוספות היא בינונית - נמוכה.

בסיכומו של דבר ציין שירות המבחן בתסקיר, כי כיוון שהנאשם מתקשה לגלות יכולת התבוננות פנימית הרי שהוא איננו בשל להפיק תועלת מהתערבות טיפולית. על כן לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית, מה גם שהנאשם עצור עד תום ההליכים. שירות המבחן המליץ כי בקביעת תקופת המאסר ייקח בית המשפט בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, את העדר העבר הפלילי, את העובדה שמדובר במאסרו הראשון, את העובדה שההליכים והמעצר מהווים גורמים מרתיעים מבחינת הנאשם, ואת שאיפתו לנהל בעתיד חיים נורמטיביים.

טענות המאשימה לעונש

3.

בטענותיו לעונש עמד ב"כ המאשימה על פסיקת בית המשפט העליון הרואה בחומרה את עבירות הנשק ומורה לגזור בגין עונשי מאסר מרתיעים. ב"כ המאשימה הפנה לכך שעל-פי תיקון 140 לחוק העונשין יש חובה לגזור על הנאשם עונש מינימום של 30 חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה עמד על כך שהנאשם הסכים לקבל לרשותו את האקדח לאחר שהוא ידע כי בוצע בו ירי. ב"כ המאשימה הזכיר שיש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם ניסה להסתיר את הנשק, וכן יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם לא מסר את שמו של המעורב הנוסף, למרות שהוא מכיר אותו. במישור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עמד ב"כ המאשימה על גילו הצעיר של הנאשם, עברו הפלילי הנקי, והודאתו שחסכה זמן שיפוטי. בסיכומם של דברים טען ב"כ המאשימה, כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם בגין שתי העבירות יחדיו על 32-48 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, וכי ראוי למקם את העונש המתאים בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתית ממש.

4. טיעוני הנאשם לעונש

בטרם השמיע ב"כ הנאשם את טיעוניו העיד אביו של הנאשם. האב ביקש מבית המשפט להתחשב בכך שהנאשם היה אמור להתחתן בחודש אוקטובר, דבר שלא יצא לפועל בשל מעצרו. לדבריו, ארוסתו של הנאשם ממתנה לו כבר יותר משנה "והמצב לא פשוט", כלשונו. האב ביקש כי בית המשפט יסתפק בימי מעצרו של הנאשם.

5. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעוניו כי גם בעבירות נשק הענישה היא עניין אינדיבידואלי, וכי את מתחם העונש ההולם יש לקבוע בהתאם לנסיבות העבירה הקונקרטית ולא על-פי תעריף קבוע מראש לסוג עבירות מסוים.

במישור הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה הדגיש ב"כ הנאשם, שאין טענה בכתב האישום לפיה הנאשם ידע שהאחר נושא נשק, או שהנאשם תכנן עם האחר לעשות שימוש בנשק, או לאיים באמצעות נשק על משפחת המתלונן. ב"כ הנאשם טען כי נסיבות ביצוע העבירה כמתואר בכתב האישום מלמדות על כך שההחלטה של הנאשם לקבל את הנשק לידי וולשאת אותו הייתה החלטה רגעית, וכי הנאשם נשא את הנשק למשך זמן קצר בלבד. ב"כ הנאשם הפנה לקביעת שירות המבחן לפיה אישיותו של הנאשם איננה בשלה.

במישור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עמד ב"כ הנאשם על גילו הצעיר של הנאשם, על העדר העבר הפלילי, על ההודאה, על החרטה של הנאשם, ועל כך שהנאשם ניהל בעבר, ושואף לנהל גם בעתיד, חיים נורמטיביים. ב"כ הנאשם הסביר כי העובדה שהנאשם לא מסר את שמו של האחר למשטרה נובעת מחששו לעצמו ולמשפחתו.

לאור כל האמור טען ב"כ הנאשם כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על מחצית המתחם לו טענה המאשימה, וכי בקביעת העונש המתאים יש לחרוג לקולא מהמתחם משיקולי שיקום.

6. מתחם העונש ההולם

עבירות הנשק נועדו להגן על הערכים החשובים של חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, וכן גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי התקין השליו והבטוח (ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מ"י (24.2.21); ע"פ 147/21 מ"י נ' ביטון (14.2.21); ע"פ 8017/20 מ"י נ' גריפאת (22.12.20)). במקרה דנא מידת

הפגיעה בערכים המוגנים בינונית עד גבוהה. מחד גיסא הנאשם נשא את הנשק לזמן קצר בלבד, ברם הוא הפסיק להחזיק את הנשק לא מרצונו אלא בשל העובדה שהוא נתפס. יש גם להזכיר כי הנאשם קיבל לרשותו את הנשק לאחר שידע כי בוצע בו ירי. לכך יש להוסיף כי הנאשם ביצע גם עבירה של שיבוש הליכי משפט בכך שניסה להסתיר את הנשק. בכך פגע הנאשם בערך המוגן של אכיפת החוק. פגיעתו של הנאשם בערך זה בינונית לנוכח העובדה שהאקדח נתפס בסופו של דבר, גם אם לא בסיועו של הנאשם.

7. אשר לענישה הנוהגת, המגמה העונשית הראויה בעניין של עבירות נשק ברורה - לנוכח חומרתן של עבירות הנשק וכן לנוכח ריבוי העבירות מסוג זה, ראוי להחמיר בענישה, בין היתר משיקולי הרתעה. בית המשפט העליון הבהיר לא פעם כי בעבירות נשק מתגמדים שיקולים שעניינם שיקום ונסיבות אישיות של הנאשם אל מול שיקולי הענישה האחרים (ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח** (5.11.19)). אך לאחרונה נקבע בבית המשפט העליון כי: **"הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא... גם כאשר מדובר בעבריין צעיר שהסתכן לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן"** (עניין **סובח** הנ"ל, וכן ראו - ע"פ 4407/22 **פלוגי נ' מ"י** (28.7.22)). בעניין **סובח** אף נפסק כי מתחם הענישה הראוי לנאשם בגיר בגין נשיאת נשק במרחב הציבורי צריך לנוע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בפועל. יחד עם זאת בית המשפט העליון גם פסק, כי בצד ההחמרה הראויה בענישה לגבי עבירות נשק יש לזכור כי: **"... ברי, כי אין להטיל עונש אחד ואחיד על כל נאשם שעובר עבירת נשק מסוימת. הגישה האינדיבידואלית כלפי הענישה דורשת לבחון את מעשה העבירה הקונקרטי"** (ע"פ 6383/21 **קריף נ' מ"י** (13.2.22)).

בהמשך לפסיקה האמורה הציגה המאשימה כהדגמה של הפסיקה הנוהגת את פסק הדין בעניין **פלוגי**, שם התקבל ערעור של המדינה על קולת העונש ונגזר על הנאשם עונש של 28 חודשי מאסר בפועל, זאת תוך הדגשה של העיקרון לפיו ערכאת הערעור איננה נוהגת למצות את הדין. כמו כן הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 5522/20 **חליהל נ' מ"י** (24.2.21), במסגרתו נדחה ערעור של נאשם על חומרתו של עונש של 36 חודשי מאסר אשר נגזר עליו לאחר שהוא הורשע, על יסוד הסדר טיעון, בעבירה של נשיאת נשק.

ב"כ הנאשם הציג, לעומת זאת, פסקי דין לא מעטים בהם נגזרו על מי שביצעו עבירות נשק עונשים פחות חמורים מהעונש לו טוענת המאשימה. מזכיר בהקשר זה את ע"פ 4332-21 **עאסלה נ' מ"י** (20.2.22), בו הפחית בית המשפט העליון עונש של 15 חודשי מאסר אשר גזר בית המשפט המחוזי על המערער לאחר שהרשיע אותו, על יסוד הודאתו, בעבירה של החזקת נשק. בית המשפט העליון העמיד את העונש על 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. עם זאת, עיון בפסק הדין מלמד על נסיבות לקולא שאינן מתקיימות בעניינו של הנאשם שלפניי, למשל העובדה שהמערער באותו עניין הוביל את השוטרים מיוזמתו למקום בו הסליק את הנשק. כמו כן הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 5530/20 **ענבתאוי נ' מ"י** (22.11.20), במסגרתו נדחה ערעורו של המערער על עונש של 28 חודשי מאסר אשר נגזר עליו לאחר שהורשע בעבירות של החזקה נשיאה והובלת נשק ובעבירה של עסקה אחרת בנשק. בעניינם של מערערים אחרים שאוחד באותו פסק דין, אשר הורשעו בעבירות של החזקה, נשיאה והובלת נשק, קיבל בית המשפט את ערעור המדינה על גזר הדין שניתן בעניינם, ועונשם הוחמר והועמד על 10 ו-14 חודשי מאסר.

8. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. אין בסיס לקבוע כי הנאשם תכנן את עבירת החזקת הנשק או את עבירת שיבוש מהלכי המשפט. אין טענה בכתב האישום לפיה הנאשם ידע כי האדם האחר נשא נשק, או שהוא תכנן להשתמש בו. אין גם טענה לפיה הנאשם ידע שבכוונת האדם האחר לאיים על המתלונן ומשפחתו. מנסיבות העניין כפי שהן מפורטות בכתב האישום עולה, כי החלטתו של הנאשם לקבל את הנשק לרשותו הייתה החלטה רגעית. בהמשך להחלטתו לשאת את הנשק נשא הנאשם את הנשק לפרק זמן קצר יחסית, אלא שהפסקת ההחזקה נסעה מתפיסתו של הנאשם ולא מהחלטתו לחדול מביצוע העבירה. בצד החומרה יש להביא בחשבון כי הנאשם קיבל את הנשק לרשותו לאחר שהיה מודע לכך שנעשה בו שימוש.

הנזק שהיה צפוי מביצוע העבירות הוא נזק חמור יחסית. אם וככל שהיה מצליח הנאשם להחזיק בנשק מבלי שהוא ייפול לידי המשטרה, הרי שנשק זה היה חוזר מן הסתם לידי של אותו אחר, אשר לא היסס לעשות בו שימוש, או לידיהם של אחרים שאף הם היו עלולים לעשות בו שימוש. הנזק שנגרם הלכה למעשה איננו חמור, כיוון שהנשק נתפס בחיפוש שערכה המשטרה.

ב"כ הנאשם עמד בטיעונו על התרשמות שירות המבחן מאישיותו הבלתי בשלה של הנאשם על רקע גילו הצעיר יחסית. בנסיבות העניין לא ניתן לתת לשיקול זה משקל רב לזכות הנאשם. הנאשם היה בן 21.5 בעת ביצוע העבירות. אדם בגיל זה, גם אם אישיותו איננה בשלה לגמרי, יכול להבין היטב את הפסול שבהחזקת נשק שבו נעשה שימוש רגעים ספורים קודם לכן, ובוודאי שהוא מבין את המשמעות של הניסיון להסתיר את הנשק מהמשטרה. ניסיון הסתרה זה לכשעצמו מלמד עד כמה היה מודע הנאשם לפסול שבמעשהו. ובכל זאת יינתן משקל מסוים, נמוך יחסית, להתרשמות שירות המבחן מאישיותו הבלתי בשלה של הנאשם, אשר יתכן שהייתה לה השפעה מסוימת על החלטתו ליטול את הנשק לידי.

9. בהתחשב בכל האמור, אני קובע כי מתחם העונש ההולם עומד על 24 עד 48 חודשי מאסר בפועל.

10. העונש המתאים

הנאשם הודה במיוחס לו ובכך חסך מזמנה של המאשימה ומזמנו של בית המשפט. הנאשם צעיר בגילו. עד לביצוע העבירה הוא ניהל חיים נורמטיביים, וגם כיום לנאשם שאיפות נורמטיביות. כאמור בתסקיר שירות המבחן, ההתרשמות היא שהאירוע המדובר הוא מקרה חריג בחייו של הנאשם ובחיי בני משפחתו. שירות המבחן לא התרשם מקיום דפוסים עברייניים מושרשים אצל הנאשם. הנאשם הביע חרטה על מעשיו וחרטה זו נראית כנה, אם כי שירות המבחן התרשם שהנאשם מתקשה להעמיק בבחינת הסיבות שהביאו אותו לבצע את העבירות. בצד הודאתו של הנאשם לא ניתן שלא להביא בחשבון לחובתו את העובדה שהוא לא מסר עד היום את שמו של המעורב הנוסף באירוע. שמעתי את דברי ב"כ הנאשם, המבוססים על מה שמסר הנאשם לשירות המבחן, לפיהם הנאשם חושש לשלום ולשלום משפחתו, אך אין בדברים אלו כדי לגרוע מהעובדה שהנאשם יכול היה לסייע לרשויות החקירה ולמאשימה מעבר להודאתו במיוחס לו, ובכך להקטין את הסיכון לציבור הנשקף מאותו אדם אחר המהלך חופשי.

לנוכח כל האמור יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם.

11. ב"כ הנאשם טען כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום. טענה זו אינה משכנעת כלל. חריגה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום מוצדקת במקרים בהם מתרשם בית המשפט כי הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. אכן הנאשם ניהל חיים נורמטיביים עד למעצרו, ברם אין בכך כדי לאיין את הרושם שנוצר כתוצאה מכישלוננו החמור בכך שנטל את האקדח לידי וניסה להסתיר אותו. במצב דברים זה לא ניתן לקבוע שיש סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם. אציין בהקשר זה, כי הנאשם עצור עד תום ההליכים וכי במהלך מעצרו הוא משמש כחונך לעצור אחר, והוא אף עבר תהליך שיקומי מסוים בבית הכלא, אך אין בכך כדי לשנות את התוצאה הסופית, מה גם שבעבירות נשק שיקולי השיקום מקבלים משקל נמוך בהשוואה לשיקולי הענישה האחרים.

12. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 30 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יבצע עבירת נשק, ו-3 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יבצע עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ג, 06 פברואר 2023, בנוכחות הצדדים.